

PAJARITO GÓMEZ

Rodolfo Kuhn, 1965

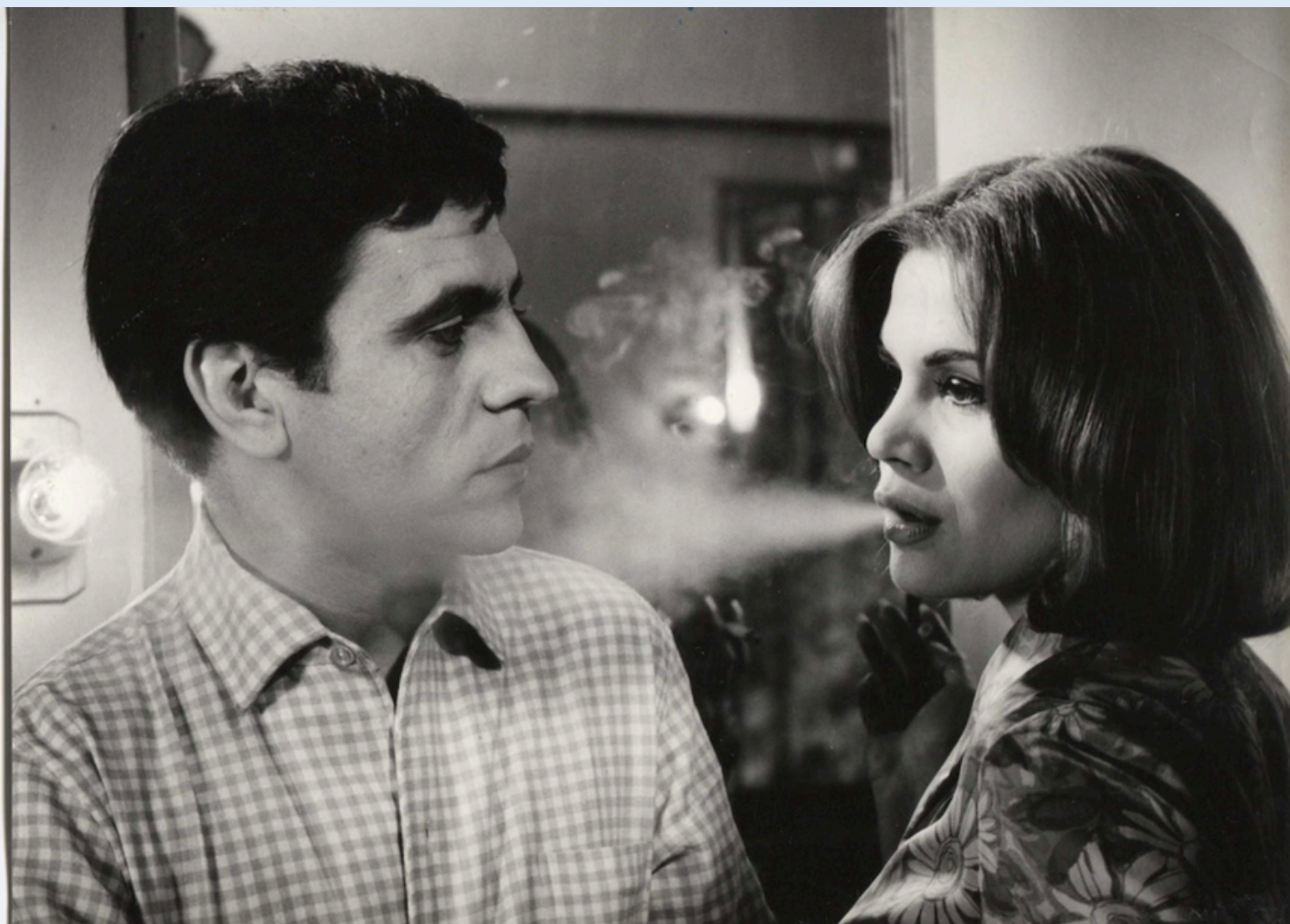
1594

ESTREA EN NUMAX: 16.09.2025 | V.O. | 83 min

"Pajarito" é un cantante de música popular impulsado por unha empresa discográfica que constrúe a súa figura pública, alimentando o mito do rapaz pobre e con talento, bo fillo e bo cidadán. Tras esa fachada agóchase un home escuro, desorientado, alcohólico e distanciados da súa nai.

«Obra visionaria, tenebrosa, considerada unha das pezas clave da nova vaga de cinema arxentino dos sesenta»

Rubén Redondo, CINE MALDITO

Un retrato traxicómico dos medios de comunicación

Por Roberto Valdivia

As cousas que máis me impactaron nesta primeira visión do filme foron dúas: a variedade e ao mesmo tempo a precisión no uso da forma, e sobre todo a actualidade das temáticas. A estrutura fílmica adoptada por Kuhn é moi particular, interpela continuamente a linguaxe mesma, facéndonos entrar e saír da posta en escena. A pesar disto, a narración é sólida. Preséntasenos unha obra que mestura cinema, televisión e foto novela. Unha combinación audiovisual que logra estar en pé sen problemas, como unha especie de colaxe en movemento.

A partir dos créditos iniciais, compostos unicamente por primeiros planos do protagonista, pódese intuír cal é a solución narrativa adoptada. As imaxes fixas do comezo preséntanse cada vez con ángulos e tamaños diferentes, mostrando a miúdo a boca do artista. Pero dos beizos de Pajarito non sae sonalgún, a única fonte sonora provén dunha música instrumental extradiexética. Un berro asfixiado por unha intervención externa. E é xustamente esta a idea, o propósito, que rolda ao redor do filme: manifestar a quen está escondido detrás dunha certa personalidade mediática, movendo os fíos. A elección lingüística adoptada reúne “a realidade” coa ficción. Estas dúas liñas narrativas compoñen a obra, permitíndonos ver máis aló das aparencias, e elevando ao espectador a unha posición privilexiada que lle permite tomar consciencia de toda a tipoloxía de informacións mediáticas que o rodean.

A película tamén nos mostra a imposibilidade de comunicación entre os protagonistas. Non hai un verdadeiro punto de encontro entre Pajarito e a súa mamá, tampouco entre el e a noiva ocasional, aínda menos entre el e os xornalistas e directores de televisión. Esta característica fíxome lembrar a outro autor que fixo da incomunicabilidade o foco da súa obra artística: dicir Michelangelo Antonioni.

(...) As imposicións sobre Pajarito teñen que ver coa creación dun novo mito. Non importa cal efectivamente sexa o pasado histórico do cantante, o importante é crear un que sexa o máis atractivo e memorable posible. A imaxe que se nos devolve é a dun bo cristián altruísta pero con todo, en varias escenas, móstrasenos ao protagonista de maneira totalmente diferente. A súa forma de vestir, a súa conduta en público, e as cancións que tecen á súa medida son a máscara que Pajarito leva cando as cámaras están prendidas. Lonxe delas coñecemos á verdadeira personalidade do protagonista: un home bébedo, egoísta e apático. Un personaxe que parece perder o interese e as ganas de pasar o tempo coa súa propia nai, e que de fronte aos rexeitamentos dunha moza coñecida hai moi pouco non é capaz de frear os seus instintos sexuais.

A obra refírese moi claramente á televisión pero que pasa co cinema? Creo que o director con esta película quere afirmar que o rol do cinema podería ser o de iluminar as mentes. Neste caso, revelando o que a televisión agocha. Traendo á luz o ridículo dalgúns programas televisivos. E fai todo isto a través dunha crítica sutil e que xoga cos mesmos estilemas de devandito medio de comunicación, en certa maneira poderíase considerar esta película como un estudo semántico e conceptual da televisión. Pero á vez, en certos puntos e sobre todo no final, *Pajarito Gomez* resulta moi aterrador. De improviso no rostro do espectador xa non hai espazo para o sorriso. A expresión ausente do protagonista refléxase na do visor que, incapaz de tapar os oídos fronte a ese berro, non pode facer máis nada que soportar a traxedia persoal que os protagonistas acaban de experimentar.